

Franciscus koesterde één groot verlangen. Hij wilde met volle overgave de voetstappen van Jezus volgen. Voortdurend overwoog hij Jezus' woorden en alles wat Hij deed. Zijn nederige menswording en de liefde waarvan Hij getuigde tijdens zijn lijden, waren een onuitputtelijke bron van inspiratie voor Franciscus. Hij was ervan doordrongen en wilde aan niets anders nog denken.

Drie jaar voor Franciscus stierf deed hij iets onvergetelijks met Kerstmis. In Greccio leefde een respectabele edelman die geïnspireerd door Franciscus spiritueel heel wat weg had afgelegd. Johannes was zijn naam. Hij was een goede vriend van Franciscus en een tweetal weken voor Kerst sprak Franciscus bij hem het verlangen uit Kerst te vieren in de stad Greccio. Hij wilde zó vieren dat de herinnering aan het Kind dat in Bethlehem werd geboren heel concreet en tastbaar werd. Met eigen ogen wilde hij de pijnlijke en behoeftige omstandigheden zien waaronder het Kind leed en hoe het in een kribbe tussen os en ezel werd gelegd. Johannes ging meteen aan de slag en bereidde alles voor.

Wanneer de nacht van het Kerstfeest aanbrak kwamen broeders uit alle windstreken toe. De inwoners van Greccio en omstreken brachten met fakkels en kaarsen licht in deze bijzondere nacht. Greccio werd het nieuwe Bethlehem waar de schitterende ster geboren zou worden die sindsdien alle dagen verlicht. Wanneer Franciscus toekwam, zag hij hoe te midden van het bos een kribbe werd gemaakt waar hooi werd in gelegd. De os en de ezel werden erbij gezet, precies zoals hij het had gevraagd. Alles stond in het teken van eenvoud, armoede en deemoed.

Deze nieuwe, wonderlijke manier van vieren bracht vreugde bij de menigte wiens stemmen in het bos weerklonken. De broeders zongen hun lof uit voor Heer. De nacht vulde zich met jubel en gejuich. Franciscus stond voor de kribbe, zuchtend van medelijden. Maar tegelijk ging er een wonderlijke blijdschap van hem uit. Een diep ontroerde priester vierde de mis boven de kribbe. Franciscus trok zijn diakengewaad aan en zong met welluidende stem het evangelie. Krachtig en helder riep hij iedereen op zich in te zetten voor het hoogste goed. Daarna preekte hij met meeslepende woorden over de geboorte van de arme Koning in het stadje Bethlehem. Hij brandde van liefde wanneer hij sprak over het 'Kind van Bethlehem'. Telkens hij 'Bethlehem' zei, leek het alsof hij blaatte als een schaap. Als hij de woorden 'Kind van Bethlehem' of 'Jezus' in de mond nam, likte hij met zijn tong langs zijn lippen alsof hij de zoete woorden proefde en langzaam op zijn tong liet smelten.

Eén van de aanwezigen, een deugdzaam man, kreeg een visioen. Hij zag een levenloos kind in de kribbe liggen. Maar toen Franciscus ernaar toe ging ontwaakte het uit een diepe slaap. Dat is ook wat er gebeurde in de harten van velen. Het kind Jezus was een onbekende geworden, maar met Gods genade had Franciscus het in hen weer tot leven gewekt. Dan liep de plechtige nachtwake ten einde. Alle aanwezigen keerden opgetogen weer naar huis.

Het hooi van de kribbe van Greccio werd goed bewaard. Vele ezels en andere dieren genazen van hun kwalen en ziekten door ervan te eten. Vrouwen die een zware bevalling ondergingen, lieten wat hooi op zich leggen waarna ze hun kind vlot ter wereld brachten. Van overal kwamen mannen en vrouwen die gebukt gingen onder allerlei kwalen naar Greccio met het verlangen opnieuw gezond te worden!

De plaats waar ooit de kribbe stond is nu aan God gewijd. Men bouwde er een altaar en een kerk ter ere van Franciscus. Waar ooit de dieren het hooi als voedsel aten, ontvangen mensen nu het lichaam van Christus, die zich vanuit een onuitsprekelijke liefde voor ons gaf en nu voor altijd leeft en heerst in de eeuwigheid. Alleluja, alleluja!